

věc byla hlášena úřadu. Ani této námitce nelze přiznati oprávnění. Podle § 187 tr. zák. přestává krádež býti trestnou, když pachatel sám za ostatních tam uvedených předpokladů napraví všechnu škodu z jeho skutku prve, než o jeho provinění zví soud nebo jiná vrchnost. V souzeném případě nebyla splněna především ona podmínka beztrestnosti pro účinnou lítost, by byla zavčas napravena všechna škoda ze skutku. Nebyla totiž nahrazena škoda způsobená firmě A. a syn tím, že jí obžalované odcizily podle rozsudkového zjištění při téže příležitosti, kdy spáchaly na ní krádež dámských tašek a toaletního mýdla, zároveň také kus stuhu v ceně 90 Kč. Zmateční stížnost ani netvrdí, že i stuha byla dobrovolně, z účinné lítosti vrácena, je však na omylu, vytrhuje-li z celkové jednotné krádeže u firmy A. dva skutky a dovozuje-li, že u stěžovatelky nastala beztrestnost pro účinnou lítost vrácením tašek a toaletního mýdla. Bez-trestnosti podle § 187 tr. zák. byla by dosáhla stěžovatelka jen tenkrát, kdyby byla škoda u firmy A. plně nahrazena. Nehledíc k tomu, nesplnila stěžovatelka ani dalšího předpokladu § 187 tr. zák., neboť nebyla to ona, která zanechala ukradené věci v obchodě, nýbrž obžalovaná Marie H-ová, a stížnost sama netvrdí, že stěžovatelka nějakým způsobem přispěla k tomu, by byla nahrazena škoda jí jako spolupachatelkou způsobená. O beztrestnosti z důvodů účinné lítosti podle § 187 tr. zák. nelze proto u stěžovatelky mluvit.

Čís. 3137.

Předpis nařízení min. sprav. ze dne 7. dubna 1860, čís. 89 ř. zák. o přípustnosti trestu toliko jednoho nebo několika zstřžení podle § 19 až 24 tr. zák. (dopustila-li se osoba odsouzená k doživotnímu žaláři za trvání svého trestu nového zločinu, na nějž není stanoven trest smrti) platí i když jde o náhradní trest (doživotního žaláře) za trest smrti.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Zm II 76/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Výrokem rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 26. listopadu 1927, jímž byl obžalovaný podle poslední věty § 218 tr. zák. vzhledem k § 35 tr. zák. a za použití § 54 tr. zák. odsouzen nepodmínečně do těžkého žaláře na dobu tří měsíců, zstřženého postem každých čtrnáct dní byl porušen zákon v ustanovení nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 7. dubna 1860, čís. 89 ř. zák. Výrok ten se zrušuje, při čemž se výrok o vině obžalovaného ponechává nedotčeným, a obžalovaný se odsuzuje k dalšímu zstřžení odpykáváného trestu třemi posty a trojím uzavřením o samotě v temnici.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 26. listopadu 1927 byl obžalovaný, t. č. v trestnici na Mírově, uznán vinným zločinem nedokonaného nadržování zločinu ve smyslu §§ 8, 217 tr. zák. a přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák. a odsouzen podle poslední věty § 218 tr. zák. vzhledem k § 35 tr. zák. a za

použití § 54 tr. zák. nepodmíněně do těžkého žaláře na dobu tři měsíců, zostřeného postem každých čtrnáct dní. Stalo se tak přes to, že, jak se výslovně uvádí v rozsudkových důvodech, odpykává si trest doživotního těžkého žaláře a že nový trestný čin, spáchaný obžalovaným podle rozsudku v noci na den 24. června 1927, spadá v dobu, kdy si obžalovaný odpykával trest doživotního těžkého žaláře stanovený podle rozhodnutí presidenta republiky ze dne 25. května 1927 jako náhradní trest za trest smrti, který mu byl uložen rozsudkem krajského soudu v Novém Jičíně jako soudu porotního ze dne 27. října 1926 pro zločiny podle §§ 134, 135 čís. 4, 8, 171, 173, 174 - II a) a 8, 197, 199 a) tr. zák. a pro přestupky podle §§ 461 (197), 464 tr. zák. a §§ 12, 32, 36 zbrojního patentu. Nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 7. dubna 1860, čís. 89 ř. zák. však ustanovuje, že, spáchal-li zločinec, odsouzený k doživotnímu žaláři za trvání trestu nový zločin, jenž není ohrožen trestem smrti, má sice věc býti příslušným soudem vyšetřena a rozsudkem býti uznáno o vině obžalovaného, po případě i o náhradě, kterou má poskytnouti, avšak jako trest může býti vysloveno toliko jedno nebo několik ze zostření trestu podle §§ 19 až 24 tr. zák. na kratší nebo delší dobu podle okolností nově spáchaného zločinu. Toto nařízení, uveřejněné v říšském zákoníku a dosud nezrušené, dlužno považovati za ustanovení zákonné, jímž jsou soudy vázány, neboť, pocházejíc z doby absolutismu, bylo vydáno se schválením císařovým. Poněvadž zločin podle §§ 8, 217 tr. zák., jímž byl obžalovaný nově vinným uznán, byl spáchán za trvání trestu doživotního těžkého žaláře a trestem smrti ohrožen není, neměl býti novým rozhodkem obžalovaný odsouzen k dalšímu dočasnému trestu na svobodě, nýbrž bylo na místě vysloviti v něm pouze trest podle řečeného nařízení. Na tom nemohou vzhledem k závaznosti tohoto nařízení pro soudy nic změnit ani rozsudkové úvahy, podle nichž není prý vyloučeno, že obžalovaný následkem amnestie neb obnovy trestního řízení v příčině vraždy a případného osvobození může odpykati trest mu přisouzený. Tím, že nalézací soud uložil obžalovanému dočasný trest na svobodě na místě výhradně přípustného pouhého zostření trestu, překročil při výměře trestu zřejmě svou trestní moc a porušil takto zároveň předpis onoho ministerského nařízení, majícího moc zákona. Kdyby dočasný trest na svobodě, uložený rozsudkem krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 26. listopadu 1927, byl ponechán v platnosti, mohlo by se, kdyby byl obžalovaný z doživotního těžkého žaláře propuštěn po opětném snad omilostnění státi, že by došlo k jeho výkonu, což by se však přičilo předpisu onoho ministerského nařízení. Vzhledem k tomu jest míti za to, že zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona jest ve prospěch obžalovaného. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti generální prokuratury podané ve smyslu § 33 tr. ř. a podle § 292 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3138.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Exekuce hrozí každému, kdo ví, že má v určité době platiti, avšak platiti nechce nebo je si vědom toho, že mu platiti nebude možno.